

Arrest

nr. 184 347 van 24 maart 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 16 november 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 juli 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekster op 7 november 2016 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 november 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekster, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, komt op 6 september 2010 België binnen, en vraagt op dezelfde dag asiel aan. Op 18 januari 2011 beslist de adjunct-Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 26 november 2010 dient de verzoekster samen met haar familie een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Nadat de aanvraag op 10 januari 2011 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 27 juli 2011 ongegrond bevonden.

1.3. Op 18 augustus 2011 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 27 maart 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.4. Op 8 november 2011 dient de verzoekster samen met haar familie een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 7 maart 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.5. Op 8 november 2012 dient de verzoekster samen met haar familie een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 20 november 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.6. Op 14 februari 2013 dient de verzoekster samen met haar familie een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 22 februari 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.7. Op 29 maart 2013 dient de verzoekster samen met haar familie een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 23 april 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt aan de verzoekster tevens een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod gegeven. Bij arrest nr. 113 723 van 13 november 2013 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.8. Op 16 januari 2015 dient de verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 13 april 2015 wordt de aanvraag zonder voorwerp bevonden en wordt tevens aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.9. Op 28 januari 2016 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent van de wettelijk geregistreerde partner van haar moeder. Zij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter, waaruit blijkt dat zij een geboorteakte en een bewijs van het geregistreerd partnerschap van haar moeder en diens partner, B. A., heeft overgelegd en waarin haar wordt gevraagd om binnen de drie maanden een *“bewijs onvermogen (uittreksel personenbelasting), attest OCMW op naam van F.M. (...), bewijs bestaansmiddelen B.A. (...) (rekeninguittreksels, bewijs aansluiting sociale kas, uittreksel Belgisch Staatsblad en aanslagbiljet personenbelasting) en geregistreerde huurovereenkomst”* voor te leggen.

Uit faxen van 4 februari 2016, 16 februari 2016, 18 februari 2016 en 31 maart 2016 van de ambtenaar van de stad Vilvoorde blijkt dat de verzoekster de volgende stukken heeft ingediend:

- stortingsbewijs;
- paspoort verzoekster;
- getuigschrift van samenwoning overeenkomstig de wet van 23 november 1998 op naam van B.A. en F.H.;
- een geboorteakte;
- aanslagbiljet personenbelasting en aanvullende belastingen op naam van de verzoekster;
- verklaringen ocmw voor M.F., H.F., A.B.;
- rekeninguittreksels;
- attest sociaal verzekeringsfonds;
- aanslagbiljet personenbelasting en aanvullende belastingen op naam B.A.;
- bijlage uit het Belgisch Staatsblad;
- notariële akte neerlegging handelshuur;
- overschrijvingen naar A.B. en naar Electrabel C.S. S.A.;
- certificaat van het bureau van de kadaster van onroerende goederen van Macedonië;

- verklaring van het ministerie van Financiën van Macedonië;
- verklaring van pensioens- en arbeidsongeschiktheidsverzekering van Macedonië;
- getuigschrift ziekenfonds op naam van de verzoekster.

Op 26 juli 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekster wordt ter kennis gebracht op 7 november 2016. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.01.2016 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3° die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...' Artikel 40bis, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3°de bloedverwanten in neergaande lijn (...) of die te hunnen laste zijn (...)'.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten Laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Als bewijzen ten laste legt betrokkene volgende documenten voor:

-Attesten OCMW Vilvoorde d.d. 11.01.2016 en 28.01.2016 waaruit blijkt dat noch betrokkene, noch de referentiepersoon, noch de moeder van betrokkene financiële steun ontvingen op datum van de attesten.

-Attesten dd 29.01.2016 en 10.02.2016 van de Macedonische autoriteiten waaruit blijkt dat betrokkene geen inkomsten, noch eigendommen heeft in het land van herkomst.

-Aanslagbiljet personenbelasting (inkomstenjaar 2014 - aanslagjaar 2015) waaruit blijkt dat betrokkene geen enkele vorm van inkomsten genoot in 2014.

-Betalingbewijzen van Bpost voor de periode oktober - december 2015 ten gunste van Electrabel met de betaling van elektriciteitskosten door de moeder van betrokkene: deze documenten vertonen geen link met betrokkene zelf en kunnen bijgevolg niet dienen als afdoende bewijzen van financieel steun.

-Overschrijvingsbewijzen van Belfius voor de periode augustus - december 2015 ten gunste van een derde (zijnde 'A. B. (...)') met als mededeling "huur". Echter, daar deze stortingen nergens de naam van betrokkene, noch van de referentiepersoon noch de moeder van betrokkene vermelden, kunnen deze niet dienen als afdoende bewijzen van financiële steun door het gezin van de referentiepersoon aan betrokkene.

Betrokkene heeft niet afdoende heeft aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en heden financieel ten laste was en is van de referentiepersoon. De voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing

belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden ha te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 41ter van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. In de uiteenzetting van het middel wordt tevens gewag gemaakt van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Aangezien de bestreden beslissing stelt als volgt:

"De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Betrokkene kan niet aantonen dat hij ten laste is van de Belgische referentiepersoon."

Verzoekster heeft de Macedonische nationaliteit, doch verblijft sedert geruime tijd in België.

Aldus diende verzoekster op 28.01.2016 een aanvraag tot verblijf in als familielid in neergaande lijn van een Belg.

Dat verzoekster echter dd. 07.11.2016 een beslissing ontving, waarbij het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat deze beslissing stelt dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en heden financieel ten laste was en is van referentiepersoon.

Dat de motivering geenszins aanvaard kan worden.

Dat volgens de richtlijn van de Europese Commissie aangaande de omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EC1 alle relevante bewijzen in aanmerking moet nemen voor de beoordeling van het "ten laste" zijn.

Dat in deze richtlijn geen voorwaarden gesteld worden aan de manier waarop het ten laste zijn moet worden aangetoond.

Dat de bewuste richtlijn bovendien stelt dat dit bewijs met alle middelen geleverd mag worden.

Verzoekster legde verschillende documenten voor om de afhankelijkheidsrelatie aan te tonen in het land van herkomst of origine tussen haar en de referentiepersoon.

Zo legde verzoekster de volgende documenten voor: een attest van de Macedonische autoriteit waaruit blijkt dat verzoekster geen inkomsten, noch eigendommen heeft in het land van herkomst, betalingsbewijzen ten gunste van Electrabel met de betaling van elektriciteitskosten door de moeder van verzoekster en overschrijvingsbewijzen ten gunste van derde voor betaling van de huur.

De bestreden beslissing stelt echter dat de betalingsbewijzen van Electrabel en van de huur geen afdoende bewijzen zijn van financiële steun. Deze documenten bewijzen duidelijk dat verzoeksters moeder en referentiepersoon de financiële kosten dragen van de woning van verzoekster, en bewijzen dus dat verzoekster financieel ten laste valt van haar moeder en referentiepersoon.

Verzoekster ontvangt voornamelijk financiële steun van referentiepersoon in de vorm van handgift.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Art. 41ter Vreemdelingenwet ,*
- Art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991.*

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijft geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht besliste tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De verweerder laat ter zake gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Verzoekende partij houdt voor dat de bewijzen van betalingen (huur en elektriciteit) zouden moeten volstaan als bewijs van het ten laste zijn.

Verwerende partij laat gelden dat uit de motieven van de in casu bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie rekening heeft gehouden met alle door

verzoekende partij overlegde stukken, doch heeft geoordeeld dat uit het geheel van stukken niet blijkt dat verzoeker voorafgaand aan de huidige aanvraag en reeds in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris werd geheel terecht vastgesteld, met betrekking tot de door verzoekende partij aangehaalde stukken, dat deze niet in verband kunnen worden gebracht met verzoekende partij zelf.

Verzoekende partij betwist dit ook niet in haar verzoekschrift.

De beweringen inzake handgiften worden voorts niet aangetoond.

Het is derhalve niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om te oordelen dat aan verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden betekend.

Het loutere gegeven dat de verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, is niet van die aard om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij toont met haar kritiek niet aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie kennelijk onredelijk zou hebben geoordeeld dat zij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een andere familielid van een burger van de Unie.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste en enige middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.3.1. Artikel 41ter van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van de Unieburger en zijn familieleden, dat hen werd erkend op basis van respectievelijk artikel 40, § 3, en artikel 40bis, § 3, van de Vreemdelingenwet en dit behoudens voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde Unieburgers en hun familieleden. Te dezen wordt de verzoekster een verblijf van meer dan drie maanden geweigerd in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en wordt geenszins een einde gesteld aan haar verblijfsrecht zoals bedoeld in artikel 41ter van de Vreemdelingenwet. De schending van artikel 41ter van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

2.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing

een motivering in feite, met name dat de verzoekster *“niet aan de vereiste voorwaarden (voldoet) om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie”*, nu zij *“niet afdoende heeft aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en heden financieel ten laste was en is van de referentiepersoon”*, wat genoegzaam wordt toegelicht aan de hand van de door haar voorgelegde documenten. Ook de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat het *“legaal verblijf in België is verstreken”*.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.3. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen. Deze bepaling luidt als volgt:

“(…)

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(…)”

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, waarnaar in de voornoemde bepaling wordt verwezen, luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(…)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Aangezien de verzoekster ouder is dan 21 jaar, diende zij, om aan de door de wet gestelde vereisten voor een verblijf van meer dan drie maanden te voldoen, het bewijs te leveren dat zij ten laste is van de wettelijk geregistreerde partner van haar moeder, in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt.

Daar omtrent het begrip “*ten laste*” zijn van een Belgische ascendent geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden, zoals de verzoekster terecht opmerkt, aldus vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de verwerende partij discretionair oordeelt of de verzoekster het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden levert. Aldus kan de verwerende partij in het raam van deze ruime appreciatiebevoegdheid rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden afleiden uit de daartoe relevante stukken en verklaringen die zij zelf bepaalt en waarvan zij de overlegging vereist.

Te dezen werpt de verzoekster op dat de betalingsbewijzen van Electrabel en de huur duidelijk bewijzen dat haar moeder en de referentiepersoon de financiële kosten dragen van haar woning en dat zij dus financieel ten laste valt van haar moeder en de referentiepersoon. Met haar betoog stelt de verzoekster zich op het tegengestelde standpunt van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing, met name dat de “*(b)etalingsbewijzen van Bpost voor de periode oktober - december 2015 ten gunste van Electrabel met de betaling van elektriciteitskosten door de moeder van betrokkene (...) geen link (vertonen) met betrokkene zelf en (...) bijgevolg niet (kunnen) dienen als afdoende bewijzen van financieel steun*” en dat de “*(o)verschrijvingsbewijzen van Belfius voor de periode augustus - december 2015 ten gunste van een derde (zijnde 'A. B. (...)') met als mededeling 'huur' (...) nergens de naam van betrokkene, noch van de referentiepersoon noch de moeder van betrokkene vermelden*” zodat “*deze (...) (niet kunnen) dienen als afdoende bewijzen van financiële steun door het gezin van de referentiepersoon aan betrokkene*”, te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet de verzoekster niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens is met de beoordeling door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van de door haar voorgelegde betalings- en overschrijvingsbewijzen, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen.

Waar de verzoekster opwerpt dat zij voornamelijk financiële steun van de referentiepersoon ontvangt in de vorm van een handgift, beperkt zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Zij maakt hiermee niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze of met een manifeste overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt bij de beoordeling of zij al dan niet ten laste is van de Belgische referentiepersoon.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, kan niet worden aangenomen.

2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier,

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN